

Așteptarea

Blacks

În coada de secundă ce așteaptă
să-mi crească aripi ca în propriul vis,
am să aștept explozia din faptă
să mă desprind de frica de abis.

De-ar fi să cad în înghețate focuri,
să fiu cărbune pentru al meu păcat
că mi te-am vrut vâltoare în galopuri
fără să știu că drumul ți-e blocat,

Voi arde pân' la ultima trăire
să-ți scriu spre cer cu focuri de alint
cât îmi lipsește calda ta iubire
și cât de-aproape, încă, mi te simt.

Dar am să pun căpăstru la durere,
Singuratății bice îi voi da
Și aripi îmi vor crește din cădere,
Iar țelul meu va fi ființa ta.

Și voi ajunge, colo, lângă tine,
Să-mi completez al inimii atlas
cu pîscul unui dor fără suspine
ce seamănă cu dulcele tău glas.

Încă aud o ultimă povață
pe care mi-ai întins-o în trecut
Căci, zi de zi, dreptatea te învață
doar cum să cazi de-încerci a o fi vrut.

Dar te întreb, căzut într-o mirare:
Cum de-ai zburat spre locul hărăzit
când știu c-ai fost izvorul de splendoare
ce-a pus Dreptății alb în colorit?

Cum nu ți-a fost a inimii căldură
o margine de foc și zăcământ
ce-ar fi putut să-ți ia din anvergură
ca să-mi rămâi alături pe Pământ?

Ei ți-au pitit secretul printre luturi,
Dar nu-i nimic, voi ști să îl găsesc
Căci răscolesc doritele trecuturi

În care te-am iubit și te iubesc.

De caut pirostria la cele gânduri
ce fierb adânc în conștiința mea,
Știu c-ai atins celestele intrânduri
Și simt că încă sunt în paza ta.

Asa că stau, avid de așteptare,
să-mi crească aripi, ca în propriul vis,
Să-mi împlinesc a zborului urcare
lipsit fiind de frica de abis.